

Príjazd do Cetvin

Pohraničná rota Cetviny, ležiaca na juhočesku v Novohradských horách, bola, ako som už spomínal, široko-d'aleko jedinou pohraničnou jednotkou umiestnenou za "drátmi". Pre tých, čo nemajú ani potuchy, čo to socialistické "dráty" boli, malé vysvetlenie. Dráty bola tzv. signálna stena z ostanatého drôtu, vysoká dva metre štyridsať, pričom spomínané ostnáče boli napustené jednosmerným prúdom a akékoľvek spojenie dvoch drôtov či ich precvaknutie signalizovalo na ústrední roty skrat, následkom čoho ste o pár minút mali za zadkom dvoch po vašej krvi bažiacich vlčiakov a niekoľko pohraničníkov. U mnohých ľudí panovalo a dodnes panuje presvedčenie, že tieto dráty boli hranicou. Omyl. Ak ste sa aj cez dráty prestrihali, na hranicu vás čakal častokrát ešte niekoľkokilometrový beh hustým lesom, pri ktorom ste mali veľkú šancu zablúdiť a vrátiť sa nechtiac veľkým poloblúkom späť k drátom, ak vás medzitým už nechytily psovodi alebo ste nepadli do nejakej inej z mnohých nastražených pascí. Skrátka, zdrhnúť zo socializmu týmto spôsobom nebolo vôbec jednoduché, naopak, bolo to krkolomné. Iné, normálne roty sídlili v pohraničných dedinách alebo ich blízkosti a – samozrejme, pred drátmi. Tu slúžiaci pohraničníci sa dostávali bežne do styku s miestnymi civilistami a aj vychádzky boli ak nie na dennom poriadku, tak aspoň bežnou záležitosťou, čo sa o nás povedať nedalo. My sme do najbližšej krčmy sídliacej v dedinke Malonty mali asi 10 km pešou chôdzou, pričom načierno sa do nej dostať nedalo, nakoľko medzi nami a ňou stáli spomínané dráty. A vychádzka? To bol sviatok, ktorý sa mi podarilo absolvovať za celú dobu pobytu dohromady iba trikrát.

Do výcvikového tábora v Suchdole nad Lužnicí si pre nás prišiel hrôzostrašne opisovaný veliteľ Cetvín kapitán Gejza Lovas osobne. Musel som priznať, že chýry o ňom neklamali. Bol to Maďar slovenskej národnosti a hovoril česky. Z tých veľkých, vypuklých, vodnatých, žabe podobných očí sálal chlad a keď na mňa pozrel, po chrbe mi behal mráz. Sprevádzaný bol výkonným práporčíkom nadrotmajstrom Sádovským, ktorému, ako sme sa neskôr dozvedeli, vďaka jeho ozrutnej postave (160 cm, 38 kg) prischla prezývka Sandokan. Prv, ako nám dal Gejza rozkaz nastúpiť na V3S-ku, krátko k nám prehovoril, aby sme mali počas jazdy nad čím rozmýšľať:

"Soudruzii! Aby jsme se vyhli zbytečným nedorozuměním, dám vám teď jednu dobrou radu. Zapomeňte na to, že jste lidi. Aby bylo jasné, vy lidé totiž nejste! Vy jste vojáčky! Jste synové vlasti a já jsem teď váš nový táta!..."

Následná asi dvojhodinová cesta hustými lesmi dávala jasne najavo, do akej diery nás to vezú. Musím však priznať, že chýry o tom, aké je to na Cetvinách zlé, neboli ani zďaleka pravdivé. Bolo to oveľa horšie. Hneď na uvítanie sa ma môj mazák na izbe úchytkom spýtal:

"A ty čo si vyviedol, že ťa sem dali?!"

"Neviem." – šepol som popravde a tým náš tajuplný dialóg skončil.

Na Cetvinách nefungovala tzv. mazácka vojna, ale lampasácka. To znamenalo, že rajóny robili častokrát vedno s nami aj naši mazáci. O šikan a ponižovanie sa staral Gejza osobne. Výdatne mu v tom pomáhali aj ostatní piati vojaci z povolania, ktorí tvorili veliteľský zbor. Obzvlášť starý pollitruk major Blabla v tom mal zaľúbenie. Jeho meno bolo výstižné, lebo nablábolil toho naozaj dosť. K tomu bol však aj mimoriadne mazaný a nebezpečný tím, že sa ku každému správal naoko veľmi priateľsky a tým od mnohých z nás dokázal získať pre neho inak nedosiahnuteľné informácie.

A teraz sa konečne dostaneme k tomu, prečo sa celý tento príbeh volá "Bol som Puchna XIII". Na rote Cetviny boli aj veľké stajne, v nich dva kone, dva býky na výkrm a zhruba 16 – 18 prasiat. O to všetko sa staral jeden určený vojak. Pravda, okrem toho musel niekoľko hodín denne aj normálne slúžiť ako pohraničník. Pri obhliadke stajní za Sandokanovho sprievodného slova som v duchu ľutoval toho, kto má tento bordel na starosti.

Na druhý deň po príchode si ma dal Gejza zavolať aj vedno s ďalším nováčikom, Maďarom Otom Forgácsom z Veľkej Mače pri Sereďi, ktorý nevedel ešte ani po štyroch mesiacoch vojny po slovensky či česky poriadne ani ceknúť.

“Súdruh kapitán! Vojak Weber a vojak Forgács! Prišli sme na váš rozkaz!” – predstavil som sa predpisovo. Gejza si nás oboch premeral od hlavy až po päty a potom riekol:

“Soudruzii! Jistě jste již byli v stájích... Byli nebo ne?”

“Boli...”

“Tak takhle... vojín, ktorý se dotedka půldruhého roku o stáje staral, půjde bohužel o dva měsíce do civilu. Potřebujeme tam za něho náhradu... Všichni ostatní z vašeho ročníku jsou zařazeni buď jako řidiči, spojaři nebo psovodi, jenom vy dva jste vedeni jako střelci... A proto se “vozkou”, jako vojína starajícího se o stáje voláme, stane jeden z vás! Kto se hlási dobrovolně?!” Obaja sme držali huby ako partizáni, oči sklopené.

“Dobrá tedy, vyberu jsi konkurzem... Weber, viděl jste už někdy živého koně?!”

“V televízii... na Veľkej Pardubickéj...”

“A vy, Forgácsi?!”

“Aj jö iba v televízor..”

“A krávu, Wébře, jste už někdy videl?!”

“Sem-tam z autobusu, keď sme šli za dedkom na dedinu...”

“A vy, Forgácsi?!”

“Já krava ešte nevidel!” – klamal Oto ako dlaždič.

“A co prasata, Wébře?! Byl jste už někdy na zabíjačce?!”

“No, párkrát som sa u deda zďiaľky na to pozeral...”

“Výborne! Vy budete vozka!” – rozhodol Gejza. Pri tej predstave ma skoro prevrátilo. Stal sa zo mňa “Puchna”, ako tu vojaci vozku prezývali. Tá prezývka bola odvodená od slova puch, čiže smrad. A keďže som bol v poradí trinásty, ktorého kobyly stojace v stajniach zažijú ako pána, bol zo mňa razom Puchna XIII.

“Jděte, Wébře, a hlase se u vojína Ormisa v stájích. On vám všechno vysvětlí, co bude vaší povinností! Odchod!”

..... Nesmrtel'ný Gejza

S koňmi som sa teda zoznámil, i keď nedobrovoľne, a naučil sa ich aj zapriať, obriaďiť i čistiť. Raz za dva týždne som s nimi okrem iného musel ísť poorať či pobrániť kontrolný pás vinúci sa z oboch strán ostnatej steny. Tento kontrolný pás musel byť neustále udržiavaný v takom stave, aby na ňom bolo vidno akúkoľvek stopu, keby tam niekto šliapol.

“Dráty” mali u nás na Cetvinách dĺžku 11 km. Keďže na jedenkrát sa mi celú šírku pásu pobrániť nepobarilo, musel som každú stranu robiť dvakrát. Dohromady to dávalo nejakých 44 kilometrov. Poviem vám, bola to veru pekná fuška. Najmä pre kone, ktoré sa tu chovali viacmenej práve kvôli tejto práci, lebo na mnohé úseky sa sem traktor jednoducho nedostal. Cíla a Žofa toho mali naraz naozaj po krk a tak som niekedy do prudkých kopcov ťahal okrem brán ak ich, ak som nechcel, aby pošli.

Z oboch strán kontrolných pásov boli ďalšie pletivá, tieto však už normálne. Narušiť teda, ak chcel zdrhnúť na Západ, musel vlastne prekonať tri ploty a potom nezablúdiť. Tieto pletivá mi prácu pri bránení kontrolného pásu poriadne sťažovali, nakoľko sa tým výrazne znižovala moja možnosť manévrovania na neraz krkolomných zákрутách a úsekoch. Navyše v tráve pri plotoch boli ponatáňované tenulinké drôtky vedúce k delobuchom zvaným V 10, ktoré explodovali aj pri najmenšom našponovaní drôtika. Tieto vé-desiny, ktorých tu bolo na celej trase nainštalovaných vyše tridsať, robili pri detonácii fantastický randál.

Keď som obrábal kontrolný pás po prvýkrát, podarilo sa mi spomínané vé-desiny povyhadzovať až na dve všetky. Nevedel som vtedy totiž, kde presne sa nachádzajú. Zakaždým, keď mi pri uchu niektorá z nich vybuchla, som sa od ľaku skoro posral. Dodnes tento hluk neznášam a keď mi na Silvestra niekto hodí pod nohy delobuch, som schopný vraždiť. Koňmi to napodiv ani nehlo, zrejme už boli na to zvyknuté.

Okrem koní som mal však na starosti aj dva mladé býčky a osemnásť sviň. Zháňať pre toľko ošípaných potravu nebolo vôbec jednoduché, lebo odpadu z kuchyne nebývalo veľa, a niekedy, keď bol hlad, som si dal z pomyjí s nimi aj ja. S kŕmením koní a býkov bolo pre zmenu zasa spojené kosenie, a to nielen kosenie na momentálne nakŕmenie. Bolo pre ne treba nakosiť a nasušiť sena na celú zimu. Sranda bola v tom, že kosu som v ruke v živote nedržal. Gejza, veliteľ roty, mi dal k dispozícii tri kosy, k nim dve drevené násady, tzv. kosiská a viac sa nestaral. Tak som sa teda začal učiť kosiť. Lenže ťažko sa mi bolo učiť, keď nástroje boli tupšie ako naši velitelia. Bolo treba ich nabrúsiť. O klepaní kosy som síce už čosi počul, ale ako sa to robí, o tom som nemal vtedy ani potuchy.

“Súduh kapitán, vojak Weber! Hlásim, že s kosami sa nedá kosiť, lebo sú tupé!” – referoval som Gejzovi. Na moje počudovanie ma nezbulákal ani inak nepotrestal, naopak vyšiel mi v ústrety. Aspoň tak mi to vtedy pripadalo.

“Dejte to sem, Wébre, já to vemu do vesnice, zítra vám je přinesu nabroušený!” – povedal mi a svoj sľub vskutku aj dodržal. Naozaj ich priniesol nabrúsené. Lenže nie nakované. To iba dáky miestny remeselník pretiahol kosy na brúske a vytvoril tak na nich ostrie, ktoré mi pri kosení vydržalo asi tri minúty a potom bola kosa zrovna tak tupá ako predtým. Za každú nabrúsenú kosu si pritom Gejza odo mňa vypýtal 15 Kčs, čo pri vojenskom žolde bola nezanedbateľná čiastka, viac ako tretina. Dovtípil som sa, akú habaďúru Gejza na mňa ušil a bolo mi jasné, že mi nezostáva nič inšie, len sa naučiť tie kosy klepať.

Našiel som na povale v sene starú, nalomenú kosu a na tej som sa rozhodol svoj experiment vyskúšať. Zohnal som aj akúsi mizernú kovadlinu a kladivo, ktoré malo snáď pol kila, čiže max. nevhodné, ale iného nebolo. To už som vedel, že kosu treba začať klepať od pätky smerom k špici a celá práca si vyžaduje veľký cit a trpezlivosť, inak sa vám kosa zvlní. Napriek všetkým týmto poznatkom sa mi z prvej naklepanej kosy podarilo vytvoriť niečo, čo sa silne ponášalo na vrták. Aj druhá bola ešte zvlnená, ale dalo sa s ňou už kosiť. Ďalšie už vyzerali čoraz lepšie, aj keď mi bolo jasné, že každý dedinský gazda by ma za moju prácu doma nakopal do zadku. Inou kapitolou boli prasce. Ako som hovoril, bolo ich osemnásť, tri ročníky po šesť kusov. Každého štvrtroka mi priviezli šesť zlatučkých, asi pätnásťkilových prasiatok, ktoré som zhruba o sedem až deväť mesiacov musel osobne zabiť, aby spolubojovníci mali čo jesť. Gejza sa totiž všade hrdil a fasoval za to aj nejaké odmeny, že naša rota je, čo sa týka výkrmu a spotreby bravčového mäsa, sebestačná.

Zabíjanie som zo srdca nenávidel. Odvtedy pokiaľ možno nezabijem žiadneho živého tvora, sem-tam komára, muchu alebo rybu, ak nie je vyhnutia. Zabíjať sme totiž museli tým najprimitívnejším a najsurovším spôsobom – sekou. Kým na iné útvary chodil mäsiar so zbraňou, ja som musel prasa umlátiť k smrti tupým koncom sekery. V tejto nevďačnej úlohe sme sa našťastie striedali s kuchárom, podľa toho, na koho padol žreb. Svine sme zabíjali vždy dve. Mal som pre tent účel vyhradený zvláštny chliev, tzv. “celu smrti”, kde som ich v predvečer zabíjačky došikoval. Nemohli sme si dovoliť zabíjať na dvore, ako sa to robí bežne na dedine, pretože Rakúsko bolo od nás vzdialené iba tridsať metrov a čo keby sa zle trafené, poranené mašuro pobralo práve týmto smerom?! Môjmu predchodcovi sa takto dokonca jedno stokilové prasa utopilo v žumpe, keď sa pod ním preboril plechový kryt.

Aby nám nebolo zvierat až tak ľúto, pomenúvali sme odsúdencov vždy menami lampasákov, ktorí nás za posledný mesiac najviac ničili. Potom sa už predsa len zabíjalo ľahšie.

Zaujímavosťou bolo, že Gejzu sme zabíjali každý mesiac, kým ostatní vojaci z povolania sa striedali podľa “zásluh”.....

POMOCNÍCI POHRANIČNEJ STRÁŽE

Psovodi to na hraniciach veru nemali ľahké. Museli absolvovať tvrdý výcvik a potom neraz nafasovali psa, ktorého inteligencia bola nulová alebo ešte nižšia. K psovodom som mal byť vo výcvikovom stredisku pôvodne pridelený i ja, ale potom z toho našťastie dáko zišlo a tak sa mi ušli len kone, býky a svine.

Dramatickou udalosťou u psovodov bývalo, keď pohraničník odchádzajúci do civilu odovzdával svojho psa mladému, nastupujúcemu vojakovi. Pes navyknutý na svojho pána bol zrazu sprostý z toho, že má poslúchať dvoch, a keď sa k tomu ten starší zrazu stratil, bol z toho vlčiak úplne vedľa a neraz upadol do letargie či neposlušnosti. Nový psovod musel zobrať na vedomie aj všetky psie maniere, ktorým ho predchádzajúci páni naučili. Medzi ne patrila aj odmena za dobre vykonanú prácu, napr. za zvládnutie sledovania stopy. Niektorí zo psov dostávali ako ocenenie väčšiu porciu žrádla, iní sa pre zmenu mohli na niekoľko minút voľne prebehnúť. Pre jedného z tých mladších a zúrivejších hafanov som býval odmenou častokrát ja. Tento totiž ako ocenenie dostával možnosť zahryznúť si do rukáva, pričom “česť” robievajúci figuranta sa v prvý rok vojenčiny často uchádzala mne, keďže psovod bol mojim mazákom. Na tom všetkom by nebolo nič neobvyklého, keby toto “polmetrákové teľa” nemalo tzv. vyskakovaciu sánku.

Akonáhle mi zahryzol do ruky, čeluste mu vyleteli z pántov a papuľu už viac nedokázal otvoriť. Potom sme spolu zápasili dovtedy, pokým sme obaja vyčerpaním neklesli k zemi. Vtedy pristúpil psovod, vybral bodák, strčil ho svojmu štvornohému zverencovi do huby a nahodil mu sánku späť na miesto.

Oveľa horšie dopadol jeden zo psovodov na susednej rote. Mal smolu v tom, že jeho predchodca ako odmenu svojmu psovi zakaždým “vyhonil vtáka”. Spomínaný psovod tento úkon robiť odmietal, následkom čoho pes do mesiaca skapal a milému psovodovi zelené hlavy naparili 28 ostrých a 5 000 Kčs pokuty za úmyselné utýranie služobného psa k smrti.

Myslím, že som sa doposiaľ ešte ani raz nezmiel o tých humorných postavičkách, ktoré sa nazývali “pomocníkmi Pohraničnej stráže”. My sme im vpravievali “bonzáci” a v najbližšej dedinke Malonty, ktorá “čítala” zhruba 300 obyvateľov od našej roty bola vzdialená asi 10 km, k nim patrila každý druhý chlap. Ich úlohou bolo hlásiť, ak by sa v tejto pohraničnej obci objavil cudzí človek. Robili aj to, avšak zväčša aspoň poniektorí z nich, si “pochutnávali” na nás a žalovali veliteľom všetky nedostatky, ktoré pri styku s nami objavili, nehovoriac už o komentároch nášho správania, ak sa náhodou niekto z roty ocitol na vychádzke. Nemali sme týchto tajtrlíkov radi a keď sa naskytla možnosť, na revanš sme im osladzovali život taktiež. Raz po vychádzke dostali desiatnik Dohnalík a slobodník Sabo, obaja z Moravy, zásluhou bonzu PPS podmienený trest. Podarilo sa im zistiť, ktorý dobrák to zapríčinil a závoreň mali šťastie i v tom, že dotyčný pracoval ako lesný robotník, pri čom musel niekoľkokrát denne prejsť cez “dráty”, pri ktorých hliadkovali a prepúšťali oni dvaja. Keď prišiel hneď ráno na svojej starej dodávke doplna napakovanej náradím a všakovakým haraburdím, okrem kontroly dokladov a priepustky ukázali na malú debničku, ktorá bola uložená až za všetkým tým bordelom:

“Chtěl bych vidět, co máte v tamté bedince...!” – povedal desiatnik Dohnalík, prezývaný Dodo.

“Co bych tam měl?!... náradí!...” – vysvetľoval pomocník PS.

“To říkáte vy!... já to chci vidět!...”

Chlapík chtiac-nechtiac musel vyložiť celý náklad a vytiahnuť debničku. Mal v nej skutočne vercajch. Pohraničníci spokojne pokývali hlavou a pomocníka prepustili. Ten zastrčil debničku späť na pôvodné miesto a nahádzal do auta zvyšok nákladu. Keď sa však o hodinu vracal, Dodo okrem kontroly dokladov ukázal na spomínanú debničku znova:

“Chtěl bych vidět, co máte v tamté bedince!...”

“Sakra, kluku, vždyť jsem ti to před hodinou ukazoval!...” – zúrnil pomocník.

“To máte pravdu... ale nemůžu vědět, jestli něco nepašujete... mou povinností je vás kontrolovat!... máte ještě nějaké další otázky?!...”

Procedúra s vyprázdnovaním vozidla sa teda zopakovala, pričom v debničke to bolo samozrejme všetko po starom. Keď o pár hodín pri opätovnom prechode signálnej steny chcel Dodo znova nahliadnuť do debničky, besný pomocník okamžite priskočil k prenosnému mikrotelefonu visiacemu na stĺpe. Otvoril ho, čím bol okamžite spojený s ústredňou, obsluhovanou vojacom Blahutom, prezývaným Kefa.

“Prosím?” – ozval sa Kefa nepredpisovo, pretože správne sa mal predstaviť slovami: “Prosím, ústredňa!”

Pomocník, mysliac si, že hovorí s veliteľom, spustil svoj dýchavičný nárek:

“Soudruhu veliteli!... voni mně tady šikanujú!... už potřetí dnes musím vyťahovať bedničku s náradím spod kopy harampádí!... měli by ste je potrestat!... tak – co s tím uděláte?!...”

Kefa, ktorý medzitým v duchu omdlieval od smiechu, mu odpovedal:

“Co bych s tím dělal?... snad dám těm klukům opuštěák za to, že pečlivě vykonávají službu!...”

To už bolo na pomocníka priveľa. Popoludní sa bol osobne sťažovať u veliteľa bývajúceho v dedine, a tým pádom všetko prasklo. Vinníci boli samozrejme potrestaní, ale myslím, že to za to stálo...

ŠTROUGAL NA HRÍBOCH

Určite nie som ani zd'aleka jediný, kto musel počas vojenskej služby na vlastnej koži prežiť a vyplniť niektoré neveriteľné rozkazy svojich veliteľov. Táto epizóda však, myslím, stála za to. V jedno septembrové ráno mal veliteľ našej roty Gejza Lovas súrny telefonát. Volal mu veliteľ brigády:

“Soudruhu kapitáne! Mám pro Vás strategicky důležitěj úkol!... Zítřa přijede do Českých Budějovic na výstavu Země živitelka z Prahy soudruh Štrougal s delegací. A po prohlídce výstavy mají namířeno k vám na střelnici, aby zhlédli ostré střelby Pomocníků Pohraniční stráže...”

“Rozumím, soudruhu plukovníku!”

“Ještě jsem neskončil, soudruhu kapitáne!... teď dobře poslouchajte! Po střelbách se soudruh Štrougal i s delegací odebere do toho malého lesíka, co je při střelnici, na houby, konkrétně na hříby...”

Na to Gejza zúfalo preglgol a znova skočil veliteľovi brigády do reči: “Ale to ne, soudruhu plukovníku!... tam ne!... hříbů tu sice roste všude tolik, že by jste je mohl kosit, ale právě v tom lesíku neroste nic, ani hříby, ani bláznivé!... tam je nějaká otrávená země nebo co... budou muset jít někam jinam...”

“Cóóó?! Co si to dovolujete, soudruhu kapitáne?! Říkal jsem, že půjdou na hříby do lesíka při střelnici! To, že tam teď žádné hříby nerostou, mně nezajímá! Zítřa tam skrátka porostou! Jasně?!”

“Provedu, soudruhu plukovníku!”

Gejza vyšiel zo svojej kancelárie zelený ako hruškové hovno a hneď na to “húkol” pohraničný poplach. Keď sme behom pár minút nastúpili, Gejza slávnostne preriekol: “Soudruzí! Čeká nás nesmírně důležitěj úkol!... nesmíme naši socialistickou vlast sklamat!...” – a vzápätí nám vyklopil, čo mal na srdci. Záverečný rozkaz znel, že všetko, čo má ruky a nohy, okrem kuchára, dozorčího a vojaka slúžiaceho na ústredni, si vzalo poľné lopatky, poľné tašky, výzbroj a poďho do hájika pri strelnici.

Hájik pri strelnici mal rozlohu asi tak 200 x 150 m. Naozaj v ňom, čo sa húb týka, nerástlo nič, hoci všade inde sa nám, najmä v júni a septembri, dubáky doslova plietli pod nohami. Na rotu sme však nesmeli priniesť ani jeden, trebárs len na smaženicu, za to Gejza udeľoval basu.

Pamätám si, že raz, keď bol Gejza kdesi na dovolenke, som ich nadrotmajstrovi Sádlovskému, prezývanému Sandokanovi, nazbieral na sušenie počas šesťhodinovej “stojky” na území asi jedného hektára lesa za dve zemiakové vrecia.

Teraz naša, pre socialistickú vlasť strategická činnosť spočívala v tom, že sme z lesa vzdialeného od hájika nie viac ako dvesto metrov vyorávali lopatkou dubáky aj s podhubím a v taškách ich prenášali do hájika, kde sme ich pre zmenu zasa sadili. Pri tejto práci sme boli samozrejme vysielacskou neustále v spojení s ústredňou na rote, nakoľko tam nezostal ani jeden zásahuschopný človek.

Počas odpoľudnia sme asi dvadsiati povereníci dokázali presadiť do hájika viac ako tisícpäťsto krásnych dubákov. Aktívny Sandokan dokonca pribehol ku Gejzovi s vlastnou iniciatívou, že získa zdarma od poľovníkov jelenie parožie, ktoré sa ledabolo pohodí do hájika, akože ho tam zhodil nejaký jelen. Súdruh Štrougal bude iste rád, keď naďabí na takú trofej. Gejza nápad podporil svojim súhlasom. Sandokan parohy naozaj zohnal a aj ich v hájiku nainštaloval. Že boli nalakované, si on ani Gejza nevšimol.

Radosť sa bola teraz na hájik pozrieť. Bol ako z rozprávky. Ja, aby to predsa len nemala súdružská delegácia až také jednoduché, som vymyslel jednu habaďúru a vopred pripravenými špendlíkmi z nástenky som popripichoval na niekoľko desiatok dubákov zospodu na čiapočky papieriky s textom. Tešil som sa, ako niektorí zo súdruhov natešene odtrhne hríb a ako sa ním bude kochať, zrazu si všimne prísny nápis: POLOŽ MA SPÄŤ, JA SOM PRE ŠTROUGALA! Komunisti mi nikdy veľa radosti neurobili a nebolo tomu inak ani teraz. Na streľby sa síce pozrieť prišli, no ísť do hájika na hríby potom už boli zrejme leniví. S Gejzovým láskavým doprovodom zašli za “dráty” a tam, pohodlne, sediac v 613-kach si popri cestičke nazbierali za pol hodiny každý zo dva košíky. To bolo na zlosť. Celá naša zmysluplná strategická činnosť na obranu socialistickej vlasti takto vyšla navnivoč. Ale aspoň sme sami sebe dokázali, že sme pripravení na všetko a že nás žiadny prehnitý imperializmus nemôže prekvapiť a zaskočiť

Údaje o knize a autorovi:

„Bol som Puchna XIII.“ - Willy Weber, ISBN 80-967691-0-3